

[Typ hier]

Dikke Voetbal Vandale

Hoe lang zal het nog duren voordat er aan het woord 'voetbal' in de Dikke van Dale een paar betekenissen worden toegevoegd. Tot nu toe betekent voetbal:

'veerkrachtige bal die met de voet voort geschopt wordt' en 'balspel voor twee ploegen van elf spelers waarbij de bal voornamelijk met de voeten wordt gespeeld'. Volgens mij ontbreken er twee verklaringen voor dit woord, namelijk: 'balspel met randgroepjongerenpubliek dat feestvieren structureel verwacht met zinloos geweld, vandalisme en scheldkanonnades' en 'simplistisch balspel met complexe destructieve invloed op de samenleving'.

Aangezien er vrijwel geen professionele wedstrijd zonder problemen gespeeld wordt, lijkt het mij hoog tijd de Dikke van Dale hierop aan te passen. En mocht van Dale inderdaad een herdruk overwegen, dan zou het zinvol zijn om het woord tevens fonetisch weer te geven. De gemiddelde liefhebber kan het niet eens normaal uitspreken. Men spreekt over 'Vvoeba!'. Niet alleen brengt een woord dat zo wordt uitgesproken het trommelvlies in een ondraaglijke cadans, ook vervuilt dit onderwerp menige maandagochtend. Want zodra je een paar mannen bij elkaar zet, begint het testosteron als kleine voetballen door de venen te rollen. Een normaal gesprek is niet meer mogelijk, laat staan dat er gewerkt wordt. Nee, dit boeiende spel, de vaak keurig gekapte, welbespraakte spelers, hun charmante 'poshy' vrouwen, het strategisch zeer onderlegde bestuur en de astronomische prijzenoorlog bij de transfers van spelers zijn van grotere importantie dan het politieke vacuüm waar de kredietcrisis momenteel in verkeert.

Toch zou voetbal in de eerste twee betekenissen van het woord met de aanvulling 'waarbij zonder publiek wordt gespeeld' een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan onze samenleving. Zonder al die losgeslagen apen op de tribune kan er gewoon gesport worden, zonder vernielingen, letsel en andere ellende. Dat scheelt een hoop geld. Geld waarmee we dan fijn met z'n allen in deze financieel barre tijden van voetbal kunnen genieten.

©Marjan Leunissen

[Typ hier]

Schoolpleinvrees

Een schoolplein vol wachtende moeders kan een waar strijdtoneel vormen. Ik ben ervan overtuigd dat als het plein niet zo keurig vlak betegeld zou zijn, er met regelmaat een loopgravenoorlog zou woeden. Want zodra jij of je kind enigszins afwijkt van het standaard plaatje, dreigt er gevaar. Het kan door een onverhoopte hoofdluis komen, die per ongeluk op de haren van je kind is overgelopen, of door een verkeerd uitgelegde grap. Als ik besluit dat mijn zoon niet meedoet aan het schoolvoetbal omdat hij al op hockey en judo zit, wordt ik direct onderworpen aan een scherpe ondervraging. Er zitten al zo weinig jongens in zijn klas! Overdonderd door zoveel sociale druk, reageer ik niet tactisch genoeg om de boel te sussen. En oh, ik voel de bui al hangen. Gauw verander ik van onderwerp. Maar pff... gelukkig, het is al niet meer nodig want daar komt de moeder van het luizenkind de gang in lopen. Alle ogen richten zich op haar. Driftig speurend, zo onopvallend mogelijk, tussen haar lange blonde haren en die van het meisje, naar de verwenste beestjes. Omzichtig doen de moeders een stapje terug als het luizenmens te dichtbij komt, stel dat ze overspringen. Tot de moeder haar kind in de klas brengt, wordt nauwlettend in de gaten gehouden waar de jas van het kind wordt opgehangen. In de klas blijven de stoeltjes naast het meisje leeg. Na het zwaaien naar de kinderen zweren de moeders nog even samen op het plein. Onderwerp? Het luizenmens. En of de school wel voldoende maatregelen neemt tegen zulke mensen. Ondertussen probeer ik onzichtbaar naar mijn fiets te bewegen in de hoop niet betrokken te worden in deze samenshoring. Tot mijn schrik zie ik dat één van de moeders zich omdraait en gedecideerd op mij afkomt. Of ze me wat mag vragen. 'Uh, ja natuurlijk', stamel ik, bang om alsnog deelgenoot te moeten worden in deze hetze. Maar nee, de moeder vraagt me of ik interesse heb om plaats te nemen in de ouderraad. Ze heeft mijn vriendin ook gevraagd, voegt ze er fijntjes aan toe. Dat leuk haar wel leuk voor ons. Ik voel me geveleid. Gelukkig weet ik nog net op tijd mijn daadkracht te hervinden en bedank vriendelijk maar beslist voor de eer. De moeder taait duidelijk teleurgesteld af, terug naar het nog altijd actief debatterende luizencomité. Het gesprek zal nog wel even duren, ze hebben er weer een onderwerp bij. Ik fiets gauw naar huis voor mijn eerste kop koffie.

©Marjan Leunissen